

Zachris

Nr. 1 • 1971

— Biedri eksaminētaj, es taču nebūšu izkritusi?

© CILVĒKS

JAUNGADA DZIESMIŅA

Es šo dziesmiņu sacerēju,
Lai man jautrāk paiet mūžs.
Dodiet, dodiet man tādu vēju,
Kas no visām pusēm pūš!

Dodiet, dodiet man tādu taku,
Kurā zvaigžņu dzirkstis kriet,
Lai it visur man draugs iet blakus,
Ja ne šovakar, tad rīt.

Sonakt visiem ar jaunām domām
Gadu sliekšnis jāpārkāpj.
Drūmā brīdī un drūmā omā
Tikai smaida un dziesma glāb.

Var jau būt, kādam dažs labs teikums
Liksies nepatīkams un greizs, —
Ko lai dara, mans pirmais veikums,
Dziedu dzīvē pirmoreiz.

Kālab klusē, nu dungo līdzī,
Diviem ātrāk iepatīk!
Bet, ja cilvēkam prāts ir idzīgs,
Kas gan tādām dziedāt liks?

Vai mums mēmaķiem būt par zivi —
Te man sakāmais ir iss —
Šodien dziesmiņu dziedam divi,
Nākamgad jau ...
būsīm trīs!

Es šo dziesmiņu sacerēju,
Lai man jautrāk dzīve rit.
Vai es vēltīgi laimes lēju?
Nu tad!

Reizes divpadsmit.

AUTOMOBILISTA JAUNGADS

— Dong, dong, dong,
dong! — Kremla kuranti no-
skandina divpadsmit.

— Urrā! Priecīgu Jaunga-
du! Daudz laimes, veselī-
bu ... — mēs gavilējam un
pacelam glāzes ar ... svaigu
tomātu sulu.

Jānis piesit ar dakšinu pie
savas glāzes.

— Gribu uzsaukt tostū par
to, lai jaunajā gadā varētu da-
but nepieciešamās rezerves
daļas.

— Un bez jebkādas rin-
das, — piebilst mana sieva.
Abi pacel kausus ar ... mi-
nerālūdeni.

— Lai tiktu uzceltas daudz-
stāvu garāžas ar visu tehnisko
apkalpi! — sauc Kārlis.

Soreiz mēs dzeram augļu
ūdeni.

Pēc tam viri sauc vēl dau-
dzus derīgus tostus — par la-
biem ceļiem, ērtiem moteļiem,
disciplinētiem gājējiem, glītām
un izturīgām automašīnām.
Ēdam torti, dzeram kafiju, uz-
kožam konfektes, stāstām
anekdotes un dziedam dzies-
mas.

Tad atvadāmies no viesmīlī-
gajiem saimniekiem, kāpjam
mašīnās un dodamies mājup.

Mums ar sievu ir gabals
ko braukt. Jaungada nakši

ielas gandrīz tukšas. Tikai šur
tur paspīd taksometru dzel-
tenās uguntīpas un tālumā
dzirdama tramvaja rihona. No-

spiežu gāzes pedāli, ielu krū-
tojumā apdzēnu kādu moto-
ciklu un ...

Sausmas! Tur brauca auto-
inspektors. Skatos, viņš kāpina
ātrumu, apdzen mani ... Ne
piliens šnabja neesmu pēmis
mutē un šē tev! Nejēdzība ...

Tā ir. Pabraucis gabaliņu
uz priekšu, inspektors aptur,
nokāpj no motocikla un pa-
cel roku.

Es nobremzēju. Kājas man
trīc, sirdi māj smagas nojau-
tas.

— Sveicināti! — auto-
inspektors pieliek roku pie
formas cepures.

— Labdien! — atbildu, kaut
gan skaidri zinu, ka ir
tumša nakts.

— Jūs mani apdzināt krus-
tojumā! ...

Izvelku no kabatas savas
šoferas tiesības.

Autoinspektors pasniedz
man stikla caurulīti.

— Lūdzu, pūtiet.

Daru, kā likts.

Inspektoram aiz brīnumiem
ieplešas acis.

— Jaungada nakši un ab-
solūti skaidrs! Apsveicu! Uz
to gandrīz vai derētu izdzert
vienu ... minerālīti.

MIERMILIS STEIGA

Drošs paliek drošs

Kafejnīcā sāniski ieslīdēja apmek-
lētājs un nedroši apstājās uz sliekšņa.

— Man stāstīja, ka te būšot Jaun-
gada sagaidīšanas atskaņu vakars, —
viņš sacīja. — Vai tā ir taisnība?

— Jā, — atbildēja viesmīlis.

— Lūdzu, novelciet garderobē mē-
teli un sēdieties pie galdiņa.

Pilsonis brīdī pamīņājās.

— Sakiet, lūdzu, vai eglīte jums
būs!

— Protams, kā gan bez eglītes.

— Un sveicies arī dedzināsīt?

— Bez šaubām, — viesmīlis at-
bildēja un ar interesi palukojās uz
divaino apmeklētāju.

— Bet dejas ap eglīti?

— Jā, jā. Nāciet drošāk!

Apmeklētāja seja bija samamamas
bažas.

— Hm ... Bet ja nu dejodams
kāds pēkšņi uzgrūžas eglītei, vai tā
nevar apgāties?

— Ko jūs! Mēs eglīti nostiprinā-

jām pamatīgi. Ja neticat, varat pār-
liecināties!

— Nē, paldies, — apmeklētājs pa-
kratīja galvu. — Bet ja nu eglīte
tomēr apgāžas, vai tad neizcelsies
ugunsgreks?

Viesmīlis uzjautrināts pasmaidīja.

— Atmetiet šīs drūmās domas!
Šovakar visos rajonos dežūrē pa-
stiprinātas ugunsdzēsēju komandas.

— Bet ja nu ugunsdzēsējiem tieši
šonakt uznāk miegs?

— Tas ir pilnīgi izslēgts! Uguns-
dzēsējiem pirms dežūras piešķir di-
vas brīvdienas.

Tāču apmeklētājs tikai kratīja
galvu.

— Vai jūs esat dzirdējis teicienu:
«Nekļūdās tikai tas, kas nekā ne-
dara»? Un ja ugunsdzēsēji arī ne-
vēlas kļūdīties? Tad no manīs patīks
pāri tikai bleķa pogaš ...

Viesmīlis sarauca pieri un noputas.

— Mja ... Tāda gadījumā es lai-
kam nevarēšu jums līdzēt.

Apmeklētājs brīdī domīgs raudzījās
eglitē un vēlreiz uzrunāja viesmīli:

— Sakiet, lūdzu, vai pavārs jums
ir?

— Protams ...

— Un žurkas?

— Tā kā nebūtu manītas.

— Skaidrs. Droši vien sanitāri epi-
demioloģiskā stacija visas iznīdējusi?

— Droši vien ...

Apmeklētājs satrukās.

— Un to jūs sakāt tik mierīgi? —
viņš iesaucās. — Bet kur ir garan-
tija, ka žurku inde neieklūst ēdienā?

— Kad būsīt nogaršojis mūsu ēdie-
nus, jūs tā nerunāsīt.

Apmeklētājs rūgti pasmaidīja.

— Kas tiesa, tas tiesa ... Ļoti
iespējams, ka es pēc tam vairs ne-
runāšu.

Viesmīlis drūmi paraudzījās ap-
meklētāja.

— Ja jūs esat tāds pesimists, galu
galā mēs varam nokert kādu suni,

vispirms pabarot to un tikai pēc tam
jūs!

Apmeklētājs brīdī pārlīka.

— Interesanti, — viņš beidzot sa-
cīja. — Vispirms viņu un tikai pēc
tam mani? Nu nē, uz tādiem eksperi-
mentiem es neieļaužu! Vai jūs varat
garantēt, ka suns man neuzbruks?

Viesmīlis kritiski nopētīja apmek-
lētāja ārieni un pakratīja galvu.

— Neviens suns, kuram ir kaut
kripatina pašcieņas, jūs neaiztik, —
viņš teica.

— Ak pašcieņa? Man, vai zināt,
arī ir pašcieņa! Un tāpēc jūs mani
nepierunāsīt, lai es šo vakaru pavadu
tādā kafejnīcā, kur var aizdegies
eglitē, kur ēdienā var iekļūt žurku
zales un apmeklētājiem var uzklupt
traks suns. Nē, nē! — Apmeklētājs
virzījās tuvāk durvim. — Drošs pa-
liek drošs, es labāk pasēdēšu mājās
pie televizora ...

ZANIS EZITIS

«DADŽA» KONSULTĀCIJA

JAUTĀJUMS. Kā jārikojas pilsoņiem, kas vēlas no Jelgavas (izņemotajol pasta nodalījuma darbinieku pakalpojumus) aizsūtīt pulksteņi uz kādu citu pilsētu?

ATBILDE. Tas ir ļoti vienkārši! Vispirms jābrauc uz Kuldīgu, jānopērk līnijas, tad Liepājā jāsameklē amatnieki, kas apņēmtos uzlaist kastīti, un, kad tā beidzot saņemta, jāatgriežas Jelgavas pasta nodalīdā. Pēc tam jāsu pulksteņi noteikti aizsūtīs, uz kurieni vēlaties.

JAUTĀJUMS. Kāpēc galantērijas preču veikali darbiniekiem metas karsts, kad tuvojas ziema?

ATBILDE. Droši vien tāpēc, ka pircēji prasa siltos virskrekļus tieši ziemā bet šūšanas uzņēmumi tos piedāvā lielāko tiesu vasarā.

JAUTĀJUMS. Kas ir preču pavadzīme?

ATBILDE. Cēsaines patērētāju biedrības noliktavas pārziņa Fedotova nolikmējuma tā ir netīra, saburzīta ietinamā papīra strēmele, uz kuras uzvilkti keburveidīgi hieroglifi. Diemžēl, veikalu pārdevējam pēc šiem hieroglifiem ir jāatskaitās par pieņemtajām precēm.

DR. SINEPE

EGLĪTE

Jaunā gada sagaidīšana celtniecības kantorī ritēja pilnā sparā.

Brigadieris bija atnesis zāvētu cūkas galvu, kasieris — kājiņu eglītei, inženieris — zelta matiņus, inženiera vietnieks — šampānieti, grāmatvedis — kristāla glāzes, grāmatveža vietnieks spēlējās ar eglīšu rotājumiem, noliktavas pārziņis — raķetes un pats kantora priekšnieks — kasti alus.

Lielā balle varētu sākties. Kavējās tikai galvenais sagādnieks. Viņam bija uzticēts visatbildīgākais pienākums: atnest no tirgus eglīti.

Laiks gāja. Brigadieris ostāja cūkas galvu, kasieris auklēja eglītes kājiņu,

inženieris ķemmēja zelta matiņus, inženiera vietnieks aijēja šampānieti, grāmatvedis citāja kristāla glāzes, grāmatveža vietnieks spēlējās ar eglīšu rotājumiem, noliktavas pārziņis pielādēja raķetes un pats kantora priekšnieks dzēra alu.

Pēc pāris stundām atskreja ilgi gaidītais sagādnieks.

— Saņemiet! — nosvīdušais vīrs dvesa. — Tas, lūk, ir vienīgais stāds, ko es tirgū varēju nopirkt.

Un viņš pasniedza kolēģiem kak-tusu.

J. JUZEFS

ŪDENS STĀV UN NETEK PROM

Nosusināmais objekts (pēc Ogres MCP vadītāju domām) bija gatavs pagājušās vasaras otrajā pusē.

— Nāciet nu! — viņi aicināja Oškaina padomju saimniecības pārstāvjus. — Un metiet sēklu jaunajos laukos!

Tā tika nodots un pieņemts meliorācijas objekts «Rozes—Lemeši». Samērā sausajā laikā zeme tur nebija sevišķi mitra. Un sovhoza ļaudis nodomāja: «Gan būs labi...»

Tāču optimisti rūgti maldījās. Rudenī uz nosusinātajiem laukiem sakrājās ūdens mārki un gandrīz jau radās doma: vai tikai saimniecībai nebūtu lietderīgi pārorientēties uz pīļu audzēšanu? Tik daudz ūdens šajā vietā nekad netika redzēts. Kāpēc tas tā, to arī melioratori nevarēja paskaidrot.

— Jums jau neviens neliedza sistēmas pārbaudīt, — viņi izaicinoši atbildēja. — Varējāt arī nepieņemt...

Bet ja nu pieņemšanas dienā kā par spīti nelist? Arī nav nekāda bēda! Vai tad cilvēki ar spaiņiem nevar sanest ūdeni un izliet uz tiruma, lai redzētu, kā meliorācijas sistēma darbojas? ...

G. ZARS

SLIKTA SABIEDRĪBA

Zupā iemestā Lauru lapa bija aizvainota un sašutusi:

— Ir nu gan sabiedrībā! Kaut kādi Kartupeli, Burkāni, Kāji, Zirņi ... Man, kas dzimusi, lai greznotu ģēniju un varoņu galvas, jāvārās vienā katlā ar šiem plebājiem un beigās, kas zina, vēl nokļūšu kāda rīmas vēderā ...

— Nebaidies! — viņu mierināja omulīgais Kartupelis. — Neviens tevi neēdis. Tavi vienkārši izmetīs laukā ...

LEONS OZOLS

Sarunas

Pēteris: — Jāni, tev ir gudra galva, saki, kādēļ patiesība tiek tālota vienmēr kailā!

Jānis: — Nu tādēļ, lai katrs varētu apgērbt viņu pēc savas gaumes.

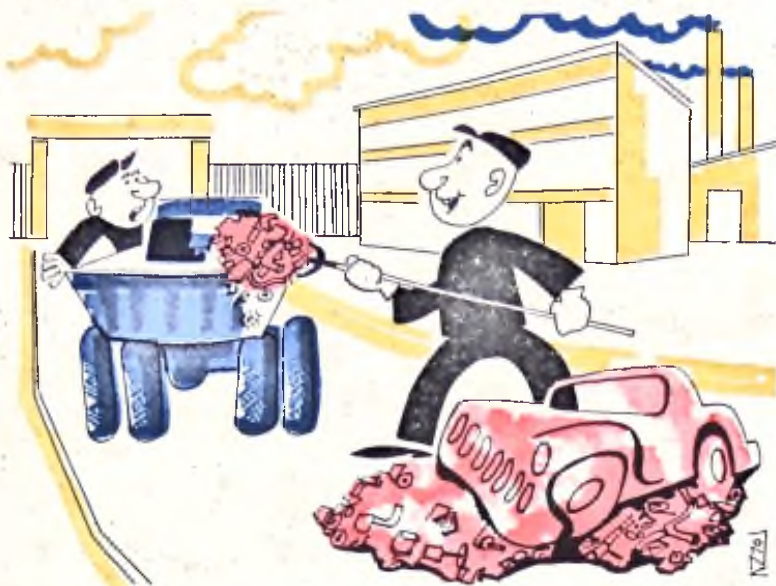
Sieva: — Pārdējā laikā ļaunību šķiršana sāk izvērsties par modes lietu.

Vīrs: — Sieviņ, vai tev nav bail, ka neatpalec no modes?

Antons: — Kur tu, Jāzeps, tā steigies ar divām tortēm!

Jāzeps: — Sievasmāte teica, ka par vienu torti «Draudzība» viņa esot gatava atdot pusi dzīves, es, drošs paliek drošs, paņēmu divas.

J. PRĒDELE

— KĀPĒC GRABAŽAS! TĀ IR AUTOMAŠĪNA, KO VIŅNEDEĻ PĀRVEDĀM NO KAPITĀLREMONTA.

M. Zvirbulis

— BIJU NODOMĀJIS SPOKOTIES LĪDZ PIRMAJEM GAIĻIEM, BET, IZRĀDĀS, JAU NOKAUTS PĒDĒJAIS.

I. Melgailis

ENTUZIASTI

Kas bija par temeslu sasadītās vēstules tapšanai, tā arī palicis nenoskaidrots. Bet, lai nu kā, fakti sarindojās šādā secībā: pastnieks no rīta atnesa mūsu kantori zilu aploksni, vēstuļu daļas vadītājs to atplēsa, kolektīvs izlasīja un novaidejās. Vēstule bija teikts:

«Ar šo ziņojam, ka izlozē noskaidrots jūsu pretinieks starprajonu zibeturnīrā ...»

Sahs musu kantori ir sirdslieta visiem, kam vēl saglabājusies sirds. Tāpēc nekavējoties nolēma, ka vienam no mums jābrauc noskaidrot pretinieku spēles māku un treniņu metodes. Delikāto misiju uzticēja man. Vilcienā citīgi tērēju ar kupejas kaimiņiem, vāķēju bērnus un atzīmēju kladē jebkuru informāciju par mūsu nākamo pretinieku — Daugavpils Enerģētiskās celtniecības tresta Pārviotojamo mehanizēto kolonu.

«Būvē augstsprieguma un zemsprieguma līnijas.»

«Veic elektromontāžas darbus sūk un liellopu fermās, graudu kaltēs un dzīvojamās mājās.»

«Darba apjoms — 1 460 000 rubļu gadā.»

«Apkalpo Daugavpils, Krāslavas, Preiļu un Jēkabpils rajonus.»

«Plānu izpilda.»

Šo ierakstu, cerams, pietiks, lai jūs saprastu, ar kādu pretinieku izloze mūs savedusi.

Intuīcija vispirms lika man painteresēties par pretinieka spēlētāju darba apstākļiem. Nostājos viņu administratīvās ēkas kāpnu telpas pustumsā un kādam garāmgājējam salda halstīnā jautāju:

— Dēļīp, vai esi apmierināts ar dzīvi?

— Esu, — uzrunātais pamāja. — Tikai Anna aizskrēja pie Mīkela. Ne par ko citu

sūdzēties nevaru. Tiesa, vīri, kas strādā kolhozā, tie gan sūdzas.

— Par ko tad?

— Ja tev no rīta pusstundu būtu jākratās tramvajā līdz autoostai, jāgaida autobusiņš, jākratās tajā vēl vismaz stunda, bet pēc tam jānokāto kilometri trīs vai četri, tu arī sūdzētos. Un vakara pusē visa šī celošanas procedūra jāveic atkal no sākuma! Tā nomocīts, tu, vecī, vairs nejaudātu pat par pensiju parakstīties! Starp citu, visvairāk sūdzas mūsu Aglonas un Krāslavas nodaļu puīši. Pa vasaru vēl nekas. Lai izvairītos no bezjēdzīgas braukāšanas, vasarā viņi pārgulēja kādā siena šķūnī būvējama objekta tuvumā. Bet ko darīsi ziemā?

— Un kā ar šahu?

— Avīzēm laika neiznāk, kur nu vēl šaham! Pirms gadiem septiņiem, tad gan spēlēja. Toreiz bija kur atgulties, paēst un arī kur uzspēlēt šahu. Dzīvojam speciālos vagoniņos darba vietu tuvumā. Bija pavisam cits prieks strādāt!

— Vai tagad to vagoniņu vairs nav?

— Kāpēc nav? Ir. Taču visiem nepietiek. Pedējo sūnēm pirms septiņiem gadiem. Darba apjoms pa to laiku ir paspējis dubultoties, strādājošo skaits arī pieaudzis, bet jaunus vagoniņus mums nedod. Lūk, tādas tās lietinas ...

Acimredzot, es nospriedu, Enerģētiskās celtniecības trestā sēž varens mūsu komandas līdzjutējs. Pretējā gadījumā taču tresta administrācija gādātu, lai Krāslavas un Aglonas nodaļas beidzot saņem tik ilgi gaidītos vagoniņus, jo autobusus stundām nikušie vīri nav vērā ņemami spēlmaņi.

A. OGLE

Akselerācija

— Tavu iedomību, tavu iedomību! — iesaucās sieva. — Interesanti, kāda viņam specialitāte.

— Nu padomā pati, kāda jauniešiem var būt specialitāte? Droši vien tikko pabeidzis vidusskolu. Bet ko tu padarīsi, ja jau Minnastante lūdz, atteikt būtu nepieklājīgi. Starp citu, tas jau tāds nieka lūgumiņš vien ir. Ja kāds zvanišot un piedāvāšot viņas īrniekam darbu, lai pierakstot adresi ...

— Interesanti, kas nu šim zvanīs!

— Velns viņu sazin! Lai gan, — iedomājies. — zvana telefons un tu dzirdi: «Runā Turs Heijerdāls. Vai Minnastantes īrnieks nebūtu tik laipns uzbūvēt papirusa kuģi «Ra-3»? Redzat, es gribētu doties jaunā braucienā un pārbaudīt hipotēzi par pīngvīnu migrāciju no Arktikas uz Antarktīdu ...» Ha-ha-ha! ...

Tieši pēc trim stundām atskanēja pirmais zvans.

— Nu saki viens cilvēks! — sieva brinījās. — Šim Minnastantes īrniekam piedāvā tehniķa vietu bungu vāļišu fabrikā. Kam gan varēja ienākt prāta, ka viņš jau ir kvalificēts speciālists?

— Ha, liela muiža! Bungu vāļītes!

— Liela vai maza, bet tev tehniķa vietu nevienam vēl nav piedāvājis ...

— Paklau, zvana atkal! — es pārtraucu sievas ne visai tikamo asociāciju plusmu.

— Soreiz zvanija no Čalvenās aptieku pārvaldes. Jauneklim piedāvāja provizora vietu. Izrādās, viņš ir arī farmaceits. Interesanti, kad viņš paspējis apgūt šīs specialitātes? — sieva pārmetoši paskatījās uz mani.

Es varēju tikai paraustīt plecus.

— Akselerācija! Paātrināta attīstība! Manā jaunībā neka tāda nebija.

Lai izvairītos no tālākām sarunām, paziņoju, ka iešu uz veikalu pēc cigaretēm.

Kad pēc divām stundām atgriezies, sieva klusēdama pasniedza man krustām šķērsām aprakstītu papīra lapu.

Izrādās, Minnastantes īrniekam jau piedāvāti peldēšanas trenera, matemātikas katedras asistenta, baleta solista, sanepidstacijas laboranta un drošības tehnikas inženiera amati ...

— Viņš neapšaubāmi ir ģēnijs! — sieva jūsmīgi apgalvoja.

— Ģēnijs! — es pasminēju. — Nu nē, dārga! Tā ir visparastākā akselerācija! ... Paklau, zvana atkal ...

Ap pusnakti bijām spiesti atvienot telefonu.

Nākošajā dienā universālais ģēnijs bija solījis atnākt, lai iepazītos ar viņam adresētajiem darba piedāvājumiem.

Kad beidzot atskanēja ilgi gaidītais zvans un sieva ielaida jaunu, simpātisku izskata puisi, tūlīt iedevu viņam papīrīti ar trīsdesmit divu darba vietu adresēm.

— Biedri Kurmulī! — es uzrunāju jaunekli. — Sakiet, lūdzu, kā jūs, būdams vēl tik jauns, esat paspējis apgūt visas šīs specialitātes?

— Visas?! — Minnastantes īrnieks brinījās. — Es pat vienu vēl neesmu īsti apguvis ...

— Bet šīs te saraksts? — es pašķielēju uz aprakstītās lapiņas pusi.

Pacelies pirkstgatos, viņš aizbildnieciski uzsita man uz pleca:

— Sakiet godīgi, vai jūs zināt daudz tādu darba vietu, kuru priekšnieki negribētu savā komanda redzēt pirmās sporta klases volejbolistū? ...

M. ČAUS

Mīlais „Dadzīt“!

Pasaki, lūdzu, kur varētu pasūtīt pieņemšanas plāksni! To es gribu pasniegt Ilūkstes Sadzīves pakalpojumu kombināta meistariem. Tādu velti viņi ir godam nopelnījuši.

Iedomājies tikai, pagājušā gada 1. jūlijā pasūtīju šajā kombinātā pieņemekli. Samaksāju par to 127 rubļus un 65 kapeikas. Saņēmu kviti Nr. 363081 un betonstingru solījumu, ka pasūtījums būs izpildīts 25. septembrī.

Pēc šī termiņa esmu bijis kombinātā neskatāmās reizes, taču pieņemekli pat acis neesmu redzējis.

Tad nu, „Dadzīt“, palidzi man, lūdzu, pasūtīt to plāksni, kurā varētu iegravēt šādus vārdus: „Pieņemekli, kuru jūs, godātie meistari, opsolījāt izgatavot līdz 1970. gada 25. septembrim, kad tas būs gatavs, nododiet (cerams, tas notiks šajā gadā) Kozimira Skrindas bērniem vai bērnu bērniem.“

K. SKRINDA,

Daugavpils raj. k-zā „Dzintene“

God. „Dadzi“!

Līdz šim biju pārliecināts, ka manai humora izjūtai nav nekādas vietas, bet nesen es kļuvis par liecinieku notikumam, kas stipri sašķo-bija šo pārliecību.

Godrīz uz paša krustojuma pie stacijas nokaucās Bremzes un šoferi sāka strīdēties, kurš braucis pareizi, kurš nepareizi.

Lai nu paliek uz spēkratu vadītāju sirdsapziņas, kurš no viņiem grēkojis pret satiksmes noteikumiem. Mani, tāpat kā vairākus citus vērotājus, pārstāvēja jaunā „Moskviča“ (numurs 35-57 LAV) šofera rūpība. Daži aculiecinieki gan ieminējās, ka viņa lēmšanas esot joks, nekas vairāk. Man turpretī likās, ka joks ir trīsstāraim zīme „Sabiedrības autoinspektors“ uz mutes bajara mašīnas priekšējā stikla.

Lūk, kāpēc gribētos zināt Tavu viedokli, „Dadzīt“. Vai tiešām es vairs nesaprotu jokus?

DZ. BUMBULIS,

Rīga

Tālozvaidzīņu putekli

Pie visa vainīga zamsādas jaka ar podzinām. Mana māsiņa Maldīna to nopirka no savas draudzenes vīra brāļa sievas. Draudzenes vīra brāļa sievai tā bija par mazu, Maldīnai — par lielu, man — tieši laikā.

— Nu lieliski! Tagad tev būs ko uzģērbt, kad brauksi uz sanatoriju, — pasniedzama man zamsādas jaku, Maldīna teica.

— Jā, zamsādas jaka ir brīnišķīga! — es atbildēju un sēdos vilcienā, lai brauktu uz sanatoriju.

Vagonā, kā parasti, izraisījās saruna ar blakussēdētāju. Izstāstīju viņai, kurp braucu, kādēļ braucu un kas esmu.

— Hm, hm, — celabiedre iesprauslojas. — Tepec es domāju: no kurienes jums tāda jaka? Skaidrs — veikala vadītāja! Jums droši vien simtiem tādu skapi karājas.

Es sīki izstāstīju jakas biogrāfiju, bet mana kaimiņiene nemaz neklausījās un, kad pienāca viņas stacija, izkāpa no vilciena neatvadījusies.

Jaunā celabiedre izrādījās reti valodīga.

— Es esmu inženjere-konstruk-tore. Braucu komandējumā. Un jūs? — vēl nenolikusī čemodānu, viņa jau čivināja. — Man ļoti patik vilcienā dzert tēju un sarunāties. Kur jūs strādājat?

— Sakņu veikālā par vadītāju. Braucu atvaļinājumā.

— Tā jau es domāju. Skatos — zamsādas jaka. Kur viņa to izrāvusi? Tagad viss skaidrs.

— Kas viss?

— Nu viss!

— Kas?

— Ko nu izliekaties?

Ari viņa izkāpa no vilciena neatvadījusies.

Ar to, kas apsēdās man blakus pēc tam, es vairs negribēju ielaisties nekādās sarunās. Viņai no manis vārds bija jāizvelk kā ar knaiblēm.

— Jūs noteikti braucat uz kūrortu. Ja gribat, es uzminēšu arī jūsu nodarbošanos.

— Nevajag, — es lūdzos. — Es pati pateikšu. Sakņu veikala vadītāja.

— Ak tā? Tiesa, es biju iedomājusies kaut ko citu, bet tagad man ir skaidrs, kāpēc jums ir tik brīnišķīga zamsādas jaka.

Izkāpējama no vilciena, viņa, protams, neatvadījās.

Sanatorijā es visiem stāstīju, ka strādāju observatorijā par apkopēju.

— Vai, kāda romantiska specialitāte! Un kādi observatorija putekli? — mani izprātnāja sanatorijas iemītnieki.

— Zvaigžņu putekli...

— Cik tas ir aizraujoši, dzejiski! Jus dzirdējāt — pie mums atpūšas jauna sieviete, kas slauka tālo zvaigžņu puteklus!

Es biju laimīga, manu galvu ap-vīja slavas oreols. Bet tad kādam iesāvās prātā doma sarīkot tikšanos ar interesantu profesiju pārstāvjiem. Šai sarīkojumā man bija jāpastāsta par observatorijas putekliem.

Observatoriju es biju redzējusi tikai kinoleātrī. Skumja klidu pa jūras krastu, jo sapratu, ka sanatorija būs jāatstāj pirms termiņa. Skatos, nāk pretī viens noūsu atpūtniekiem, vīrietis jau gados, pēc specialitātes zvēru kērājs, kas pastāvīgi dzīvo taigā.

— Man ir liels lugums, — manu uzrunāja zvēru kērājs un pasniedza man svitrainu džemperu, — nododiet šo apģērba gabalu jaunajam cilvēkam ar rudo bārdu. Tas viņam ļoti patik. Viņš būs priecīgs, bet man no tā tikai nepatikšanas. Šī džempera dēļ es biju spiests uzloties par zvēru kērāju un tagad esmu spiests atstāt sanatoriju. Es taču nekad neesmu bijis taigā un nekad neesmu ķēris zvērus. Jau četrdesmit gadus strādāju trauku veikālā.

Kad satumsa, mes abi ar zvēru kērāju sanatoriju atstājām.

M. ZAKS

— MODES DĒĻ MUMS JĀPĀRKĀRTO RAŽOŠANAI KAS TĀ PAR MODI!!

U. Mežavilks

STARP CITU

Pat tad, ja idejas burtiski lidina gaisā, lauru mednieki tās nekad nenokļer.

Nedodiet sūdzībkalim iemeslu sūdzēties, un viņš uzrakstīs sūdzību, ka viņam ziņāma pedejo — proti, iespēju sūdzēties.

Nesolies mūžīgi mīlēt, ja neesi pārliecināts par savu nemirstību.

Katrs cilvēks ir mīkls, bet tikai ne kadru daļai.

Grūti iedomāties vīru, kas gribētu kļūt par vienīgo Piektdien Robinsonu kolektīvā.

Lai nu kā, bet bezprecedenta gadījumu vesturē nekad nav trūcis.

Aiz kauna svila, tomēr nezvanīja uz D1.

Mēra sajūtas viņam nebija, bet mēriņa sajūta gan.

Brīnumus darīt ir daudz patīkamāk, nekā tos gaidīt.

Dažkārt nav viegli pateikt, kura īsti ir medaļas otra puse.

C. MĒLAMEDS,
S. ANTONS

KĀRLIS SALA

Baobabu gads

1970. g. latviešu dzejā kupli sazēlīs baobabs. Paškiristīsim jaunākos dzejoļu krājumus.

Kā baobabs plānētu nožņaudz,
Tā mīļums var sirdi žņaugt.

V. Kalitiņa

Atnāk ciemos citi mūdzi,
Priecīgi un labi.
Palīdz mūsu mājās izcirst
Rūpju baobabus.

A. Bergmanis

Un prieks līdz trešā stāva logam
Ir pakāpies kā baobabs.

A. Skalbe

Bet ko man darīt?
Uz vecā baobaba
Aronijas potēt?

V. Kalitiņa

Kas tad ir baobabs? Svešvārdu vārdnīcā
lasām: pērtiku maizes koks ...

Tas nebij sapnis, nebij telka,
No galvas nekrīta ne mats.
Vien dziesmās paredzēja belgas
Tas trakais baobabu gads.

Bij mūdzīm mūdzene pte sāna,
Un mūzinei bij mūdzis pats.
Un dejā griezās tā uz plāna —
Tas trakais baobabu gads.

Pār visu to, ko salej glāzēs,
Pār visu to, kas dziesmās labs,
Bij katrā gaidā, katrā vāzē
Sprauts skalsts un mīlīgs baobabs.

Pār zemi baobabi slējās
Līdz trešā stāva logiem pat,
Un dziesmās raudāja un smējās
Tas trakais baobabu gads.

Kas palika, ko darīt bija,
Lai pārāk vienmuļš nava skats?
Uz zariem potēt aronijas? —
Ak trakais baobabu gads!

— PĀRVALDNIĒK, RADIATORI SALST CIET, BET JŪS
— MĒGINU UZKURINĀT!

R. RŪMANIS

NODEVĪBA

Nesen man iegādājās uz pāris dienām aizbraukt komandējumu. Pēc atgriešanās es vairs nepazīnu mūsu kantori. Agrāk mani mīļie kolēģi no deviņiem rītā līdz sešiem vakarā skali strīdējās par futbolu, konjaka cenām, sievietēm un citām, vēl interesantākām lietām. Tagad kantori valdīja kapsētas klusums, ko brīdi pa brīdi pārtrauca Tsas sarunas:

- Sodien jauks laiks, vai ne?
- Patiešām, laiks ir jauks.
- Ziemā ūdens ir aukstāks nekā vasarā...
- Pilnīgi pareizi, ūdens ziemā ir aukstāks.

Es apjautājos pie blakusgaida sēdošajam Šnubītim, vai kolēģiem nav uzņākusi masveidīga plānprātības lēkme. Šnubītis tūlīt piecēlās un izgāja no istabas. Ejot man garām, viņš neuzkriņķi nometā zīmīti. Zīmītē bija rakstīts: «Gaidīšu tevi pie tualetes.»

Kad ierados norādītajā vietā, neviena tur neredzēja. Pēkšņi atvērās tualetes durvis, un Šnubītis mani ierāva iekšā.

— Mūsu vidū ir nodevējs! — viņš tikko dzirdami čukstēja. — Aizvakar tā ap vienpadsmitiem man iegādājās no kantora aizkriņķis uz bāriņu. Tu zini, uz to, kur kaktā stāv tāda utu noēsta palma. Apsēžos aiz palmas un gaidu ķelneri. Uzreiz nošvīkst palmas zari, un manā priekšā stāv Galvenais. Jā, jā, pats Galvenais! Zini, es gandrīz saslapinājos aiz kauna — mani, iestādes kontroles komisijas priekšsēdētāju, Galvenais darba laikā noķer bāriņā... Ai, ja tu būtu redzējis, cik pīrdzīgi viņš uz mani glūnēja! Domāju, ka tūlīt bļaus, bet nē, nebļāva, norukšķēja «Ak šitā!» un aizpeldēja. Tagad es sēžu un gaidu, kad mani sauks uz giljotīnēšanu.

— Jā, rūtains ir tas cilvēks! Liktenis, — es nopūtos. — Liktenis? — Šnubītis rūgti iesmejās. — Kāds ir nolūrejis, kurp es eju, un papūtis Galvenajam.

— Bet kurš?

— Ja es to zinātu, tūdaļ aizietu un iespļautu viņam acīs! Bet, kamēr viņš nav atmaskots, mums jābūt ellīgi piesardzīgiem, tāpēc norausim divreiz ūdeni un neuzkriņķi izklīdīsim. Tā mēs arī izdarījām. Tikko biju apsēdies pie sava galda, man garām pagāja Grāpis. Atkal zīmīte, un atkal tikšanās iepriekšējā vietā.

Grāpis bija ievērojami aizdomīgāks par Šnubīti. Viņš vispirms rūpīgi aizkrāmpēja durvis, pēc tam sāka čukstēt:

— Uzmanies no Bambulnieka, nodevējs ir viņš! Es pats redzēju, ka Galvenais vienreiz pīrti berza Bambulnieka muguru. Par kādiem nopelniem, atļaujiet jautāt! Padomā un tu visu sapratīsi! Ai, kā viņam derētu iespļaut acīs!

Atgriezies no sarunas ar Grāpi, atradu uz galda trešo zīmīti: «Iznāc! Neuzkriņķi. Tūlīt. Tualete.»

Soreiz ar mani vēlējās runāt Bambulnieks. Atkal iekrampšanās un aizsmakuši čuksti:

— Mūs izspiego Ziņģētājs! Gribi pierādījumus? Lūdzul! Pirmkārt, viņš dzīvo pāri saviem līdzekļiem. Ziņģētājam jāmaksā trijām sievām alimenti, bet aizpagājušgad viņš nopirka jaunu šlīpsi, pagājušgad — hūti un šogad taisās pīrt zēks. Otrkārt, viņš ēd pāri par saviem līdzekļiem. Biezpiens, siļķes, kartupeļi, desas, maize, burkāni, margarīns, ko visu Ziņģētājs negrūž savā kuņģī! Ja man — lai dievs no tā pasargā — būtu jāmaksā trim sievām alimenti, vai es varētu tik kapitāli pierīties! Nemūžam!

Tiklīdz mēs atgriezāmies kantori, Ziņģētājs piecēlās un izgāja ārā.

— Rāpulis jūt, ka viņa noslēpums ir atklāts! — Bambulnieks ar jaunu prieku sacīja. — Rāpulis baidās, ka viņam neiespļauj acīs!

Uz mana galda atkal bija zīmīte. Soreiz es nemaz to nelsīju un tūlīt devos uz tualeti.

Diemžēl, tur kāds bija paspējis iekrampēties, tāpēc Ziņģētājs izvēlējās citu taktiku.

— Kā tev klājas komandējumā? — viņš pilnā kaklā iekliezdās un tūdaļ kluslūpām izdvesa: — Uzmanies no Grāpja... Jā, komandējumi dažkārt ir ļoti interesanti... Grāpis ir spiegs... Komandējumi bagātina cilvēka garīgo pasauli... Grāpja sieva pazīst Galvenā švērgerieni... Bez tam komandējumi palīdz celt profesionālo zināšanu līmeni... Es pats redzēju, ka frizētavā tās bābas paklusām sačukstējās... Komandējumi visos aspektos ir derīgi... Tur tika nodotas izspiegotās ziņas... Braukšana komandējumos visnotaļ ir apsveicama... Grāpim vajadzētu iespļaut acīs...

Pēc sarunas ar Ziņģētāju es devos pie Galvenā ar komandējuma atskaity. Viņš izskatījās pavisam pelēks.

— Tātad tu esi atgriezies, — Galvenais skali sacīja, bet tūdaļ sāka čukstēt. — Mūsu kantori ir nodevējs! Izspiegojis, čūska, ka es šad tad mēdzu pasēdēt bāriņā un nodevis mani kontroles komisijas priekšsēdētājam. Kā eju bāriņā, tā kontrolējis jau tup priekšā kā kverpis un pīrdzīgi uz mani skalās. Šito kaunu! Bet nekas, gan es uzzināšu, kurš ir tas nodevējs, un iespļausu viņam acīs!

A. SKAILIS

— ANDREJ, NĀC PUSDIENĀSI!

— NEVARU, IĀDOMĀ PAR FIGŪRU!

G. Vindedzis

— NEKAS BRIESMĪGS, VĒL PŪSI!

V. Ardasovs

Brīnumu katliņš

Sieviete, nopirkusi gaļu, kartupeļus, burkānus un pārējās piedevas, kas nepieciešamas garšīgai zupai, steidzas mājup, jo... Stop! Sieviete nesteidzas! Viena ar tiksmi ieelpo svaigu gaisu, jo... Kopš vakardienas zupas vārīšana vairs nav problēma: mājās — visuvarēnajiem pazinām slava! — beidzot ir brīnumu katliņš! Pāiet tikai 15—20 minūtes un — zupa gatava! Gala miksta kā pūpēdis! Sešās minūtes izvārās kartupeļi. Vēl piecas minūtes — un arī saldais ēdiens jau saliets šķīvjos...

Hertas tante ir zelts, ne cilvēks! Viņas brāļa sieva ir pazina, kas strādā gastronomijas veikālā. Šī pazina apgādā ar kukurūzas eļļu jauku meiteni, kas strādā saimniecības preču veikālā. Šī meitene tad arī sadabāja brīnumu katliņu.

Visas kaimiņienes nāca raudzībā. Balīgākās pakāpās uz ķebliša vannas istabā un vēroja notiekošo pa lodzīnu.

Tāds spiediens! Divarpus atmosfēras sūkājā katlīnā! Un simt divdesmit grādu temperatūrā! Fabrika, ne ķēķis! Nudien!

— Pusstunda nebūs pagājuši, un ēdiens stāvēs uz galda!...

— Ne jau katram tāda Hertas tante mājās!...

Kaimiņienes, neslēpjot skaudību, izklīda. Nakti viņām sapņi rādījās brīnumu katliņš. Tāds katliņš, protams, būtu arī viņu plauktos un arī viņas pusstundas laikā sagatavotu pusdienas, ja vien...

Vārdu sakot:

1) «Darba spars» ir vienīgais uzņēmums republikā (starp mums runājot — arī vienīgais Padomju Savienībā), kas ražo augstspiediena katliņus;

2) «Darba spars» šogad izgatavos tikai 12 000 šādu brīnumu... Sāls sauja jūrā!

3) «Darba spars» spētu izgatavot vairākus katliņus, ja būtu kur un ar ko.

Bet šajā nolūkā vajadzētu:

a) visus nažus, kas top «Darba sparā», ražot specializētajā uzņēmumā «Talsi»;

b) maizes kastes, ko «Darba spars» producē Rīgā, turpmāk izgatavot šī uzņēmuma Jaunjelgavas filiālē;

c) Vietējās rūpniecības ministrijai atvēlēt līdzekļus, lai «Darba sparā» varētu krietni paplašināt augstspiediena katliņu ražošanu. Vai tad mūsu sievietes nav pelnījušas, lai ministrijas virieši viņām pievērstu mazliet uzmanības?

... Vispar — ir mūsu rūpniecības savi plāni. Ir šajos plānos aile: «Jaukie izstrādājumi». Ir šajā ailē šis tas ierakstīts. Bet sievietēm mājās solis klūtu daudz vieglāks, ja minētajā ailē ierakstītos priekšmetus ražotu pietiekama daudzumā.

R. BLŪMS

— KĀDĒLA IZSTRĀDĀJUMI IR KĀ
CĒLA LAPE!
H. ULDSVARS

— VAI TU MĒRĒSI, KA
KĀDĒLA IZSTRĀDĀJUMI
KĀDĒLA NAV DĒMĒSI ZĒMU
IZSTRĀDĀJUMI
H. ULDSVARS

BEZ VĀRDIEM,
H. ULDSVARS

SEZONAS, SEZONAS...

Skaidrojošajā vārdnīcā iepretim vārdam «sezona» ir rakstīts: «Viens no četriem gadalaikiem — gada daļa, kas piemērota kādiem darbiem, atpūtai. Piemēram — *hivsezona*, *teātra sezona*, *peldsezona*.»

Sis skaidrojums ir daļēji novecojis. Namūs tagad *hivē* cauru gadu, arī teātri spēlē kā Pēterdienā, tā Mārtiņos. Par peldētājiem labāk nemaz nerunāt. Tie plūncājas kā roņi pat tad, kad hītkotājiem, ālīgus cērtot, jāstien. Un tā daudzas sezonas ir sajukušas. Piemēram, cepurvalkāšanas un cepurlabošanas sezonas.

Vīra cilvēks, ja vien viņam nav putniņš galvā un krēpes līdz pusmugurai, bez cepures iztiek vienīgi vasarā. Šajā laikā viņš par cepuri pat nedomā. Un izrādās, ka tas ir slikli. Gan vīrietim, gan Rīgas Trikotāžas izstrādājumu un cepuru kombinātam, precīzāk — šī kombināta vīriešu cepuru tirīšanas un labošanas vienīgas dabnīcas vienīgajam meistaram.

Pavasara un rudens slapjdraņķos noplukušo platmali vīrietis grib atjaunot tieši tad, kad pienākusi valkāšanas reize. Un tā ka šādu grietlāju nav mazums, cepuru labošanas

un tirīšanas termiņu izstiepjas tikpat garī kā to pašu grietlāju rinda. Vīrietis uztraucas:

— Kur tas redzēls, ka nieka cepuri tira pus mēnesi vai pat veselas trīsdesmit dienas!

Cepuru meistars taisnojas:

— Es esmu viens, bet Rīga ir tukstoši un atkal tukstoši cepuru valkātāju Vasara un ziema darba nav, bet sezonas laikā jāstrādā par trim.

Cepuru darbnīcas pasūtījumu pieņemējam savs viedoklis:

— Tādus meistarus var uz pirkstiem saskaitīt. Bet jauniešiem

labāk patik motori un aparāti. Tvaiks un filca gabali tos nevilina. Nav mācekļu...

Toties Trikotāžas izstrādājumu un cepuru kombināta galvenā inženiere stāv šādām sezonas kaislībām par:

— Cepurnieku kadri jāgatavo meistaram pašam. Par tiem mums galva nav jālauza.

Tiesa, cepuru valkātāji var jautāt: — Kāda te loģika?

Loģikas nav. Nav arī laikus iztīrīt cepuru.

H. ULDSVARS

PUDEĻU PROBLĒMA

Antons nekad nav bijis šī kumeins cilvēks. Fakts. Būt šī kumeinam vispār nav ieteicami. Arī fakts. Bet tāda izīķērdība jau iet pāri visām robežām!

Nu padomājiēt paši! Kad pavasarī apciemoju Antonu, viņš pašreiz nesa ārā spaini. Un spainī bija pudele. Vesela, tīra, cik noprotams, gluži nesen tukšota pudele! Zinātniski izsakoties — stikla faras vienība.

— Vai tu neesi galvu durvis ievēris? — es iesaucos sveiciena vietā.

— Nē, — viņš atpurdēja.

— Palika vajā.

— Bet — dzīva nauda!

— Kur?

— Pudelē.

— Ko tu murkši? — viņš netīcīgi novilkā, tomēr izcēla tukšo trauku un, pirkstos grozīdams, uzmanīgi aplūkoja no visām pusēm.

— Nekā neredzu... Kur tā nauda ir?

— Tev rokās. Veselas divpadsmit kapeikas!

— Ā... — viņš novilkā un izgāza spainā saturu atkritumu tvertnē. Kopā ar visu pudeli.

— Saprotu jau, ko tu gribi

teikt. Tā ir naudas sviešana zemē.

— Pareizi.

— It kā es to nezinātul Bet, redzi, es negribu kļūt par alkoholiķi. Mūsu rajona veikals pudeles ņem pretī...

— Pareizi.

— Tikai apmaiņai. Ja pie manis atnāk draugs vai, teiksim, — svētki... tad, lai no pudeles tiktu vajā, man jāņem pusstops vietā. Lai no tā atbrīvotos, jāņem atkal. Perpetuum mobile, skaidrs?

— Nekas nav skaidrs. Kas tev dzen ar vienu pudeli? Pagaidi, kamēr sakrājas pilns portfelis, aizej uz veikalu un nodod sešas, septiņas uzreiz. Gandrīz rublis rokā!

Tā arī izīķērdies. Laikam taču biju pārliecinājies nabaga vecpuiši, jo, nākamreiz ņiekoties, viņš jau pa gabalu sauca: — Nokavēji, vecīti! Nav vairs nevienas.

— Redzi nu. Jau nodevī?

— Nē. Paspēju izmest.

— Nekā nesaprotu. Veikalā

bij?

— Bij. Pat vairākos. Vien-

nā — kakliņi par gariem. Pie-

ņēma tikai divas ar isiēm.

Otrā — vēderi par resniem. Nelielot kastēs iekšā. Nodevu divas ar tieviem. Trešajā — neesot pie viņiem pircis. Kamēr sameklēju ceturto, piektajai uz kakliņa jau robs. Piektajā beidzot nodevu sešos, bet piekto atstāju septītajā, kur nodevu arī septīto. Ar sveicienu vecmāmiņai... Uf!... Un katrā — vai pusstundiņu rindā. Kur ir izeja, es prasī! — Esi gan bijis švunkā, ja durvis neatradi.

Antons žēli ievaidejās.

— Galu galā, — es teicu, — kas tev liek pa veikaliem vazāties? Sakrāj pāris čemodānus vai, teiksim, — maisu, un reizi mēnesī uz taras punktu prom! Tur pieņems visādas un bez liekām klapatām. Ērti, ātri un izdevīgi!

Antons netīcīgi paraudzījās manī, tomēr kļuva domīgs...

Laikam taču arī šoreiz biju nabadziņu pārliecinājies, jo, mums atkal ņiekoties, viņš kļuva zaļš.

— Ē... ērti, tu teici, ko? Un ā... ā...

— Ātri, — es nobeidzu domu.

— Tad zini, — viņš beidzot

izgrūda vienā elpas vilcienā. — Pirmkārt, tu man vairs neesi draugs. Otrkārt, es tak tos čemodānus nejaudāju pastiept! Bija jāņem kravas taksis. Kamēr izsauca, kamēr šis šurp, es turp, — uz skaitītāja četri rubļi sešdesmit divas kapeikas. Par pudelēm saņēmu veselu piecīti. Tā ka atpakaļceļā iznāca trolejbusa biļete pašam, divas bagāžas biļetes par čemodāniem un vēl desmit kapeikas palika pāri. Padomā tikai, veselas desmit kapeikas! Balta nauda! Bet galvenais — nākamajā dienā viss kantoris... Ko tur kantorist! Visa pārvalde dūc. Un ar pirkstiem rāda. Droši vien Zēniņa būs redzējusi, kā es ar tiem čemodāniem... Un tad jau — pats vari iedomāties...

Es Zēniņu pazinu. Tāpēc varēju iedomāties.

— Tas vēl nav viss, — nēlaimīgais vecpuišs turpināja, mazliet atguvies. — Zini, kāds ir mūsu priekšnieks? Viņam tikai viens sakāmais: «Nav domu bez uguns. Kas vēl nebūs — te man sāks kastēm tempīt!» Pavēle augšā, kā likts. Un tu vēl gribi, lai es tevi uzskatu

par draugu? Ja tu man vienreiz pateiksi, kā atrisināt šo nolādēto pudeļu problēmu, es tev... Es tev uzlikšu polšu, nūdien! Goda vārds!

Es drudzaini domāju. Kā nekā — tāda manla apkārti nemētājas...

— Goda vārds, tu saki?

— Kā es te stāvu!

— Redzi, — pēc iespējas mierīgāk iesāku, — izeja ir.

— Un pašam vienkārša.

— Nepūt nul! Esmu visādi izmēģinājis, bet, cik garš, — tik plats.

— Tomēr ir!

Es uzsverti ieturēju pauzi, tad pieliecos tuvāk:

— Nedzer!

Antons gandrīz aizrijās. Tad noplātīja muti, pablisināja acis un, sakājis galvu, tikko dzirdami izdvesa:

— Va velns! To gan es nebiju iedomājis!

— Tagad es jau piekto dienu braukāju uz darbu ar tukšu pudeli portfelī.

Vai jūs gadījumā nezināt, kur to varētu nodot bez rindas un neapmainot pret pilnu?

H. HEISLERS

E, KUR BRAŠI SOLĪTĀJI!

— Ja pārtikas preču kioskus var ierīkot citās slimnīcās, — tā pirms pāris gadiem sprieda Madonas slimnīcas patrioti, — kāpēc lai mūsējā būtu sliktāka?

Un tāpēc 1968. gadā iesāka sarunas par attiecīga līguma slēgšanu ar rajona patērētāju biedrību savienību.

— Tātad gribat pārtikas preču kiosku? — noprastija otrā līgumslēdzēja puse. — Lai notiek. Būs!

— Tad jau labi, — nopriecējās pirmā līgumslēdzēja puse. Bet gaidīja vairākus mēnešus un neko nesagaidīja.

— Atvainojiet, ka traucējam, — pirmā līgumslēdzēja puse uzdrošinājās traucēt otro. — Nav vēl tā kioskā...

— Bijām druscīt pārrēķinājušies. Grūtības, zināt, ar telpām...

— Ja tik vien tās bēdas, tad izeja atradīsies. Gan jau slimnīcā telpas kioskam sameklēsim.

— Jauki! Tad būs!

Lastājs droši vien nojauš, kas notika pēc šī solījuma: kiosku neierīkoja.

— Savās iecerēs mazliet nošāvām buku, — atzinās patērētāju biedrības vadītāji. — Tam kioskam, izrādās, vajadzīgi arī kadri. Sprototiet, cilvēki, kas strādā... Ja jūs vēl tikai mazliet pagaidītu, tad mēs visā drīzumā atvestu jums kiosku ar visiem kadriem. Teiksim, līdz 1970. gada 1. jūlijam.

Ja tik ilgi gaidīts, pagaidis arī šo pusgadu.

Kā jau lasītājs būs nopratis...

— Nepatīkami, — piekrita otras līgumslēdzējorganizācijas vadītāji. — Bet nav Lilijas...

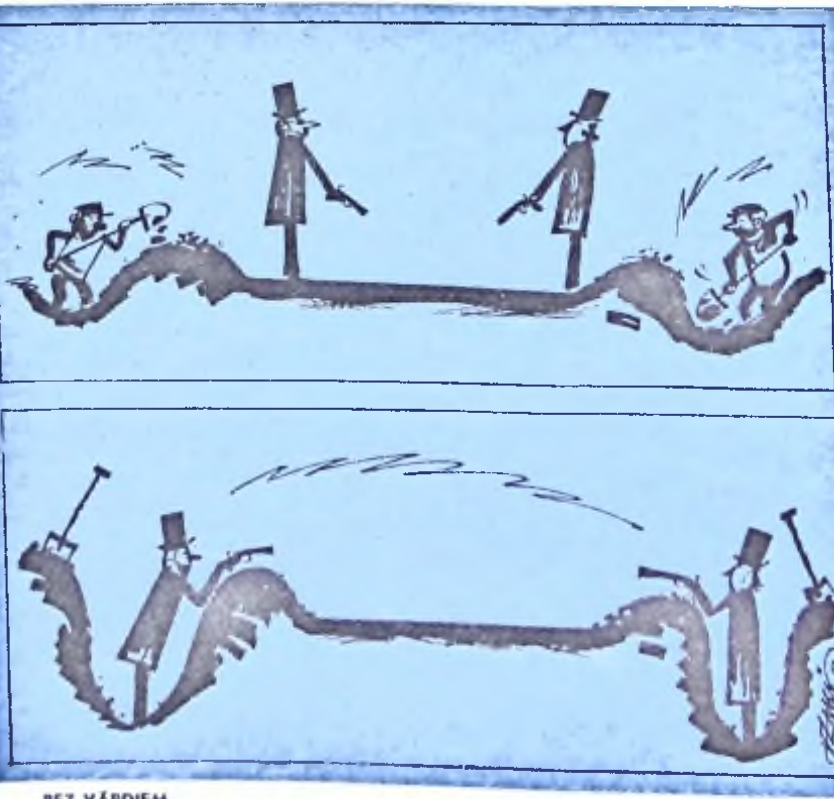
— Tas nekā, — mierinot atbildeja slimnīcas pārstāvji. — Lai ir Anna vai Edīte, ka tikai kiosks.

— Jūs mūs nesapratāt... Lilija ir jāņem pēdīgas, tā sauc saliekamā tipa kiosku, un to taisa celtnieki.

Bet jūs pārāk neskumstiet, gan jau kādreiz būs!

Un tā biedri no rajona patērētāju biedrību savienības turpina solīt. Tāpat kā lepā meitu māte no kādas senas tautas dziesmas.

A. KNIENE

BEZ VĀRDIEM.

V. Zakis

Pasaules etna

Romualds Riekstrozis bija kārtīgs cilvēks. Viņš bija tik kārtīgs cilvēks, ka par šo viņa īpašību tika stāstītas leģendas, un Romualds mierīgi varētu dzīvot savas slavas ēnā. Viņš varētu nodibināt pat īpašus kārtīguma kursus, kur lekcijas lasītu un praktiskās nodarbības vadītu Romualds viens pats, tik daudz viņš bija izīknots un vēl neizīknots kārtīguma. Draugi un kolēģi grozīja galvas un kolēģes (jo draudzenī Romualdam kā jau kārtīgam cilvēkam vispār nevarēja būt) raustīja plecus:

— Nelaimīga tā sieviete, kas ieskries viņa kārtīguma tīklos!

Ilgāku laiku likās, ka tas tomēr nenotiks. Gadi aizritēja, Romualds saņēma visnotaļ pieklājīgu algu un premiālas piemaksas, bet vēl vienmēr nebija atradusies sieviete, kuru līdz galam savaldzinātu Romualda atturīgais, vīrišķīgais skaistums. Un precēties Romualdam nuden bija jau vairāk nekā nepieciešami: mūža četrdesmitajos gados mati uz galvas vairs netiek biežāki, seja ievēlās nepatīkamas grumbas. Romualds turpināja savā dzīvoklī ieturēt leģendāro kārtību, pats izteica sev pārmetumus, ja ar ielas korpēm bija uzkāpis uz paklāja, bet virtuvē ieklidusi muša laupīja viņam sirdsmieru. Taču kādudien viņš uz buletes atklāja putekļus un zeķes, kas ieliktas atvilktnē, trīs caurumus... Kaut ko vajadzēja darīt, ja gribēja palikt uzticīgs saviem visdzīvējamajiem pamatprincipiem. Un tā, domājot un pārliekot, viņam iesāvas galvā tautas dziesma par līgavas nēmšanu pār deviņi novadiņi.

Deviņu novadu Romualda rīcībā par nožēlošanu nebija, bet viņš vērsa skatienu pāri paša ministrijas robežām, un palūk tikai, arī citās iestādēs strādāja cilvēki! Romualdu pat pārņēma viegls aizkustinājums, to visu uzzinot, jo līdz šim viņš taču bija uzskatījis, ka pasaules radošās domas darbība koncentrēta viņa ministrijas sistēmā. Un kādudien viņam bija izdevies iepazīties ar visnotaļ jauku sievieti, kura neizrādīja parastās sievietes aprobežotības pazīmes. Viņa būs mana, Romualds nosprieda un, enerģisks kā vienmēr, nekavējās viņai pašai paziņot par savu lēmumu; galu galā tas taču bija nepieciešams.

— Es nezīnu, — viņa sacīja un palūkojās Romualdam acīs. — Tas nāk tik nejauci.

— Viss, kas mums šķiet nejaucis, īstenībā bieži vien ir neapzinātu apstākļu diktēta likumsakarība.

— Romualds aprādīja, un tad viņš jautāja, vai viņa sapratusi.

— Man liekas, jā.

— Te nav ko likties vai nelikties. Te var tikai saprast vai nesaprast.

— Tādā gadījumā es saprotu, — viņa atbildēja, un vēl pēc dažu teikumu apmaiņas sekoja arī viņas galavārds.

— Man nepatīk vilcināšanās, — Romualds sacīja. — Ja es esmu ko nolēmis, tad cenšos izdarīt to pēc iespējas ātri.

— Es tāpat, — viņa atbildēja, un Romualda sirds priekā iepukstējās.

— Tagad mēs varam saukt viens otru par tu, — viņš atļāva.

Viņa iecerētā — Laimrota — nodomāja, ka šis

brīdis gan varējis būt emocionālāks. Bet cilvēki jau katrs ir savdabīgs. Un apvaldītie mēdz būt paši labākie gimeņu tēvi. Laimrota ļoti vēlējās skaistu, saskanīgu gimeni, par kādām tik bieži bija lasāms teorētiskos apcerējumus, kuros viņa tagad iedzīlējās ar dubultu interesi.

Pienāca un pagāja kāzu diena. No abām ministrijām bija ielūgts vienāds viesu skaits, viņi ļoti atturīgi ēda un dzēra, un patiesību sakot, nebija arī materiāla pamata orģiju sākšanai, jo kāzu galds bija klāts ar tālejošu aprēķinu. Romualds pēc tam varēja lielīties, ka jebkurš no viņa kāzu viesiem aizgājis mājās tikpat skaids kā atnācis, līdz ar to varbūt pirmoreiz īstenodams ārstu dietologu labā vēlējumus visai cilvēcei.

Jaunā sieva maigi pieglauda viņam galviņu:

— Tā bija skaista diena, vai ne?

— Visas svētku dienas mēdz būt atšķirīgas no darbdienām, — Romualds sacīja. — Bet cilvēks cilvēku īsti iepazīst tikai darbdienā nebeidzamajā ritējumā. Es ceru, ka mēs būsim priecīgi, viens otru iepazīnuši.

Laimrota palūrēja drusku caur pieri, bet neko netaica. Lēni un saudzīgi Romualds paskaidroja sievai, kādi ir viņa dzīves principi. Teikt, ka jaunā sieva sātrūkās, nebūtu precīzi. Kad viņa bija apmēram par piecdesmit procentiem apjautusi lietu, patieso slāvakli, viņu pārņēma šausmas. Romualds pašlaik apcerēja stāpību, kāda ir starp rūpīgi un šā tā izmārgātu velu. Atsevišķa nodaļa — par zeķēm un kādi sievas pienākumi ar tām saistīti.

— Nē! — viņa tad teica.

— Ko tu sacījī?

— Es teicu nē, — Laimrota labprāt paskaidroja.

— Un vai tu... nepateiktu, kā tu to domā?

— Ar lielāko prieku, — Laimrota sacīja, spēji piecēlās un piegāja pie bufetes, uz kuras bija puspuodele vīna. Drošu roku ieliedama sev pilnu glāzi, Laimrota apvaicājās:

— Vai tu arī dzersi?

— Ko tu! — Romualds izsaucās.

— Ja negribi, neveļag, — Laimrota laipni teica.

— Es gan esmu pieradusi vakaros izdzert divas, trīs glāzītes.

— Tas nu gan nav labi, ka sievietes dzer, — viņš sacīja.

— Es nedzeru. Es iebaudu.

— Hm, — Romualds sacīja. — Un, vispār, tu gribēji man paskaidrot... — viņš nobrīnījās, cik vārgi skan paša balss.

— Es gribēju teikt, ka man ir savi principi. Tu, lūdzams, turies pie saviem un liec mierā manus, tad prieka un saprašanās būs vairāk nekā vajadzīgs, — Laimrota teica un veikli izdzēra glāzi.

— Vienā gimenē nevar būt divēju principu.

— Kāpēc ne? Un ja mums te būtu vēl arī vīra — un sievasmāte, principu salasītos vēl vairāk.

— Tad tu neko nesaproti no principiem. Principi ir vesela pasaule.

— Nē, tu nesaproti. Mēs nodrīkstam pārkāpt katrs savus principus!

— Bet kas tad tur iznāks! — Romualds ievaidēja.

— Sahcīga gimes dzīve, — Laimrota atteica. Viņa runāja šādus vārdus, un seja viņai bija tieši engēla lēnprātība.

— Redzi, es esmu pieradis pie pilnīgas kārtības. Ka visi man pakļaujas.

— Kas tie «visi» tādi bijat?

— Māsa. Viņa apprecējās.

— Varu iedomāties, cik tai dienā viņa bija priecīga, — Laimrota ļauni sacīja.

— Es nejaucu tev par mani smieties!

Laimrota izdzēra vēl vienu glāzi, tad viņa atvēra bufeti un pēc neilgas, bet sekmīgas meklēšanas atrada tās dzījumus konjaka pudelī. Priecīgi viņa izvilka to dienas, tas ir, spuldzes, gaismā un nolika vienā galda stūrī, pie viena pabrīvodama to no liekajiem fraukiem.

— Brīnīšķīgi, — Laimrota teica. — Tagad mēs uzdzīvosim. Vai vari iedomāties, es gandrīz aizmigu pie gaida, tāda zvērīgā garlaicība visapkārt! Nē, tu jau neesi vainīgs, — viņa laipni un pavēri pārļaida roku sava jaunā vīra pierē, no kuras mati pēdējos gados bija sākuši organizēti atkāpties. Bet vispār Romualds Riekstrozis nebūt nebija zemē metams. — Tādos godos jau vienmēr jāgarlaicijas. Atļauj, — viņa paņēma divas patīrākas glāzītes un nolika tās sev un vīram priekšā.

Romualds pēc tam neatcerējās, kā tas bija noticis, ka viņš pats ar savu roku cēlis glāzīti pie mutes un pat izdzēris to sausu; smaidīgā Laimrota sniedza viņam apkaltsu desas ripiņu.

— Kafiju vajadzētu uzvārt, — viņš gaudās.

— Nieki! — Laimrota itksmi teica. — Es neiešu grāvēties pa virtuvi.

Romualds padēvēs. Laimrota ielēja atkal, viņa smējās un šad un tad draiski ieibkstīja vīram sānos; Romualds Riekstrozis skaidri jūta, ka visā notiekošajā kaut kas nav pareizi. Viņš izmistīgi pūlējās izdomāt, kas īsti tas varētu būt, — bet Laimrota pa to laiku bija ielējusī no jauna un uzsauca:

— Romuald! Tā taču mums nebūs nekādas jautības!

Otrā rītā viņa pārmetoši sacīja:

— Bet tu nu gan vakar iedzēri par daudz. Klaiņgāt, tur es nesaku neko, lai neklausās, kas negrib, bet kāpēc trauki jāpielē? Tāda jauka servīze, un nu puse vien palikusi. Tas man nemaz nepatīk, Romuald.

Viņš raudzījās sievā un vāji iedēja; viņam ļoti sāpēja galva.

— Nekas, nekas, — Laimrota mierināja, — katram jau gadās.

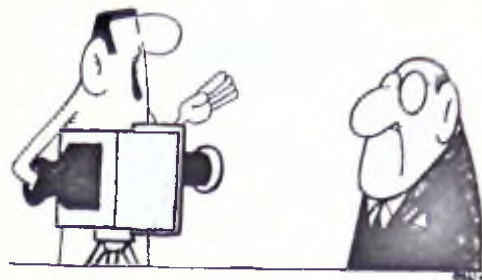

— Bet viens otra principus mēs taču cienīsim! — Romualds jautāja ar nedrošām cerībām balst. Un Laimrota smējās un teica, tas būstot atkarīgs no tā, cik šie principi saprātīgi, visādas mūķības ievērot viņai nenākot ne prātā.

— Nē, mūķības ne, kāpēc mūķības, — Romualds čukstēja. Un viņš domāja, ka putekļi no bufetes viņam laikam būs jāslauka pašam. Par citu viņam vispār bija bail domāt.

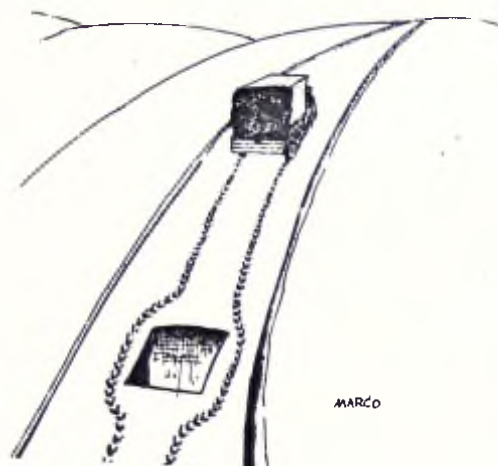
karu'zela

POĻU SATĪRAS UN
HUMORA IZDEVUMS

— Tagad, lūdzu, patīkamu sejas izteiksmīt! Pēc tam
pans direktors varēs atkal izskatīties normāli...

V. Fuglėvicius

MARČO

Bez vārdiem.

M. Kameckis

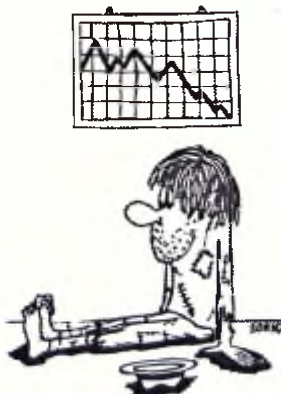
— Bridīnu, asu spēli necietīšu!

I. Grackovskis

Lietus prelūdiņa.

K. Baranekis

Bez vārdiem.

A. Stokas

— Pan Andrej, ātrāk! Esam uzfvēruši otro
programmu!

M. Kameckis

Lūdzājs.

J. Osutka

Bez vārdiem.

L. Šajackis

Bez vārdiem.

E. Tomenko

Grāmatu Mīļotāja

— Varu derēt, mīļumiņ, tūlīt pat tu iekodīsi sev pirkstiņā!

— Fui! Es to nevaru darīt, dārgumiņ! Man nupat iztāsija manikīri.

— Un tomēr tu iekodīsi sev pirkstiņā, mīļumiņ!

— Fui, nemoki mani, dārgumiņ! Saki, kas tev uz sirds!

— Es dabūju ...

— Ko tu dabūji?

— Uzmini, mīļumiņ!

— Nemoki, dārgumiņ!

— Es dabūju ... Nu, kod pirkstiņā, mīļumiņ, — Agatas Kristi jaunā romānu.

— Kādu?

— «Austrumu ekspresis»!

— Fui, kā tu mani pārbie-

dēji! Es jau tēšām sāku domāt, ka tu esi dabūjusi kaut ko kolosālu. «Austrumu ekspresis» Zoržs man pagādāja jau pagājušajā nedēļā.

— Ko tu saki?!

— Jā, un, ja gribi, es tev varu iedot apskatīt jaunāko «Panorāmu». Zini, kāds tur Klaudijai Kardinālei ir dekotēt? Nu — fantastiski. Zoržs pagība.

— Ko tu saki?!

— Jā, un, starp citu, man ir jaunākais Simenona gabals.

— Kāds, mīļumiņ?

— Neatceros. Kaut kas ļoti miklains. Liekas, slikona noslepkašana ...

— Ko tu saki?!

— Jā. Un vēl man ir Hemingvejs. Fragments no nepabeigtās grāmatas. Zoržs dabūja no jurniekiem. Zini, grāmatina ielikta tik debešķīgā celofāna maisiņā! Es tev saku, burvīgs paskats! To maisiņu es tagad somiņas vietā nēsāju līdzī. Protams, ar visu grāmatu.

— Ko tu saki?!

— Nu! Efekts vienreizējs! Pats šefs mani iesauca pie sevis un pazemīgi lūdza arī viņu pierakstīt lasītāju rindā. Un kā paskatījās uz mani! Teica, nekad neesot domājis, ka man varētu būt tāda grāmata. Mulķis, vai ne? Būtu viņš redzējis manu Sentekzperī izlasi! Nu, atceries, to, ko liku iesiet krokodilādas vākos! Nu, zini, pie tās sarkanmatai-

Viņš nobeigto no skaudības! Īpaši, ja redzētu mani pelēkajā kleitā ar to grāmatu rokās.

— Protams, mīļumiņ! Saki, vai interesants?

— Kas interesants? Šefs?

— Nē. Tas Hemingveja romāns.

— Dārgumiņ, tu smejies par mani! Tikko atnāku darbā, tūlīt skrienu uz kiosku un stāvu rindā pēc Panorāmas un Ekrāna. Pēcpusdienu man arī vienmēr aizņemta. Stāvu rindā pēc vācu kinožurnāliem. Tikko darba laiks beidzies, es steidzos pie Lilitas un mēs abas kopā braucam pie Ninas. Nu, zini, pie tās sarkanmatai-

nās grāmatu veikala parterā. Viņai vienmēr kaut kas priekš mums nolikts. Tad esmu taksi un tieši no Ninas braucu pie Elvīras. Nu pie tas, kura par stjuarti strādā. Starp citu, viņa man apsolīja Imanu Ziedoni. Vācu valodā! Tad ... Jā, tad es apciemoju Ilonu. Viņai brālis vienmēr kaut ko no Maskavas atsūta. Dažreiz Roždestvenski, dažreiz Jevtušenko ... Nu, kolosālos dzejoļus!

Tātad, redzi pati, dārgumiņ, man nav neviena brīva mirklīša, bet tu jautā — vai es izlasīju, kas tur tai grāmatā rakstīts!

J. JUZEFS

IEDARBĪGS LĪDZEKLIS

— Sveiks, sveiks, Boris! Sen nesam tikušies. Kā iet pa dzīvi?

— Nesūdžos. Strādāju, apprecējos. Un tev?

— Pagaidām klimstu vēl puīša kārtā. Neesmu sastapis īsto meiteni.

— Saki atklāti, tu gribi apprecēties?

— Kā tev teikt? Ja gadītos tāda īpaša būtne, tad varētu.

— Paklau, Ilgoni, nāc uz mūsu rūpnīcu! Ātri tiksi pie sievas!

— Vai pie jums daudz meiču?

— Nejautā, nāc un viss! Pie mums vecpuišu nav. Interesanta rūpnīca.

— Un kopmitne?

— Kā nu bez kopmitnes. Esi ar mieru?

— Lieliski!

— Šit sauja!

Pēc mēneša Boriss apkampj Ilgoni.

— Re nu, cik labi dariji, pārnācams pie mums. Vai patīk?

— Ļoti patīk. Esmu ar mieru strādāt divas maipas no vietas. Tikai, lūdzu, draugs, iepazīstini mani ar kādu meiču!

— Ko, tu jau gribi precēties?

— Gribu gan. Esmu galīgi nomocījies.

— Mūsu cehā strādā viens krietns sievišķis. Nesen šķīries no vīra, divi bērni. Sirds cilvēks. Nenobijies?

— Nē. — Ilgonis atmata ar roku.

— Ilgāk to paciest vairs nevaru. Kopmitnē palagus nemaina, plīts dūmo, auksts, dušas nedarbojas. Ēģiptes mocības! Kopgaldam nav virēju. Lūdzu, iepazīstini mani, Boris, ātrāk ar to sievišķi ... Kāzās būsi pirmās viesis.

Pēc mēneša Boriss bija sava drauga vedējītēvs.

M. VOLFSONS

BIZNESS

Ielas malā kucēns smīkstošs.
Bridis pārdomām nav ilgstošs:
«Adoptēs un audzinās
Būs kas rejs, kad kļaudzinās ...»

Kaimiņienes acis bola:
«Skopā Piparkūka sola
Maksāt krietnu kušķīti
Tam, kas atdos Plušķīti ...»

Sušķim sen pa galvu šaudās:
«Kā bez darba tikt pie naudas?
Nu tāds laimīgs gadījums —
Sūnu sugas radījums!»

Kaulītes sāk Piparkūka,
Sušķis rēc: «Tas tik vēl trūka!
Viss, kas solīts publiski,
Jānoskaidra rubliki!»

Skupsti Plušķim nepatika,
To viņš skaidri saprast lika,
Saķerdams pur kokamo
Piparkūkas ašamo!

Plušķis izbēga no soda.
Sušķis teica: «Suns uz goda.
Cienastu tev iznesu —
Atzīmēsim biznesu!»

J. Drešlars zīmējumi un teksts

— KURP SKRIENI
— UZ KANTORI PĒC NORĀDĪJUMIEM.

E. OLS

EFEKTĪVS PASĀKUMS

Siemas līci trakoja negaiss. Zibeni virs Bangkoka atgādināja Taizemes valūtas krītošo kursa līkni.

Kabineta locekļu un senatoru kungi drebēdami skatījās pārmaiņus te uz zibieniem, te uz finansu ministru. Beidzot ministrs nolika malā budžeta komisijas interpelāciju un sacīja:

— Zvēru pie šīvas svētajām uzācīm, es zinu, cik dārgi mums izmaksā ameri... tas ir, es gribēju teikt, eksperti no Visdraudzīgākās valsts. Trīspadsmit miljonus bašu gadā, lūk, cik viņi mums izmaksā!

Senatoru kungus bija norīkojis uz parlamentu personiski pats premjerministrs, un debatēšana viņiem diez kā nepadevās.

— Hm... — finansu ministrs norūca. — Redzu, ka vajadzēs jums paskaidrot, ko nozīmē trīspadsmit miljoni. Zemniekam, lai samaksātu nodokļus viena baša apmērā, no sava vienīgā vērša jānoplēš trīs reizes āda un piecas reizes ragi!

Vecākais senators, kas pēc monarhijas gāšanas bija pārdzīvojis astoņas konstitūcijas un divdesmit sešus apvērsumus, oratoru pārtrauca:

— Jūsu godība ir piemirsusi, ka mūsu parlaments, hm... ir bijis atvaļinājumā vienpadsmit gadus. Vai nevarētu lūgt kādu uzskatāmāku salīdzinājumu?

— Bet lūdzu! — ministrs atbildēja. — Sešpadsmit gadus, kopš mūsu zeme ir SEATO organizācijā un izmanto septiņu tūkstošu ārvalstu ekspertu pakalpojumus, mēs esam saņēmuši tieši trīspadsmit miljonus bašu izglītības, veselības aizsardzības un zinātnes veicināšanai!

Klātesošo pacietība pārspēja kā sutināts rīsa graudiņš: visi reizē sāka kliegt, izsakot visradikālākās domas.

— Nekavējoties jāveic efektīvi pasākumi! — ekonomikas ministrs iesaucās.

— Protams, protams, — finansu ministrs viņam piekrita. — Ārkārtīgi efektīvi! Jūsu klātbūtnē es nekavējoties piezvanīšu savam personiska-

jam padomniekam un pieprasīšu attiecīgas rekomendācijas. Mister Tilt-hatong, lūdzu, savienojiet mani ar padomnieka kanceleju!

Aiz ministra muguras parādījās jauns cilvēks ar nevainojami taisnu celiņu matos. Šis celiņš stipri atgādināja betonēto šoseju cauri džungļiem uz Sakonakonas koncentrācijas nometni, kur ieslodzīti Amerikas un Taizemes ienaidnieki.

Apspriedes dalībnieki saminstinājās.

— Bet... — sacīja komercbankas viceprezidents, — vai tiešām šis jautājums ir jārisina tādā steigā? Varbūt labāk nogaidīt, kamēr visi padomnieki iesniegs mums savas rekomendācijas? Galu galā, par ko gan mēs viņiem maksājam?

— Pareizil — atkal piekrita ekonomikas ministrs. — Ja viņi ir padomdevēji, lai dod padomus!

Vecākais senators neko neteica, jo baidījās, ka viņa paziņojums varētu būt nevietā. Galu galā divas trešdaļas parlamenta deputātu pieder pie partijai, ko vada premjerministrs un bruņoto spēku virspavēlnieks. Tāpēc nav izslēgts, ka interpelācija nāk, tā teikt, no pašas augšas. Un, tā kā demokrātija nevar iztikt bez parlamenta, bet parlaments — bez interpelācijām, ir nepieciešams, lai amerikāņu sabiedrība redzētu, cik jauki brīvības ziedi plaukst Taizemes un Amerikas savienības pavēnī.

— Ko mans padomnieks saka? — finansu ministrs fīkmēr jautāja sekretāram.

— Viņš saka, — sekretārs ar manāmi amerikānisku akcentu atbildēja. — ka nepieciešams vismaz vēl tūkstoši ekspertu, ja valdība grib sīki izstudēt finansu problēmu un dot cieņīgu ieguldījumu SEATO bloka nostiprināšanā.

... Avīze «Tai daily», atsaukdamās uz oficiāliem avotiem, rakstīja, ka tādās domās tagad esot visas Taizemes vadošās personas un, protams, arī budžeta komisijas locekļi.

G. MORIS

— JŪS SAKĀT, KA KLUBU SOZIEM NEKURINA! BET KURS TO VAR PIERĀDĪT!

— VIŅŠ!

M. Ramana

PAR KO SMEJAS ĀRZEMĒS

Cietuma mācītājs uzrunā ieslodzīto recidīvistu:

— Es gribētu tev, dēls, palīdzēt...

— Paldies, bet, diemžēl, jūs to nevarēsiet, jo manā specialitātē ir nepieciešamas krietras zināšanas.

Sarunājas divi fermeri.

— Un kā jums šovasar veicās ar bitēm?

— Brīnišķīgi. Medus gan bija maz, toties bites sakoda manu kaimiņu.

Kāds Holivudas kinorežisors paziņoja žurnālistiem, ka turpmāk inscenēsot filmas, kuras demonstrēsot tikai transkontinentālajās pasažieru lidmašīnās.

— Laba ideja, — piezīmēja kāds viņa kolēģis. — Tas ir vienīgais paņēmēns, kā panākt, lai skatītāji seansa laikā neatstātu zāli.

— Cik jums vajadzētu nopelnīt, lai jūs varētu uzskatīt sevi par laimīgu — jautāja Bernardam Sovam.

— Tik, cik es nopelnu pēc manu kaimiņu domām, — atbildēja Sovs.

Nr. 1

ARZEMJU HUMORS

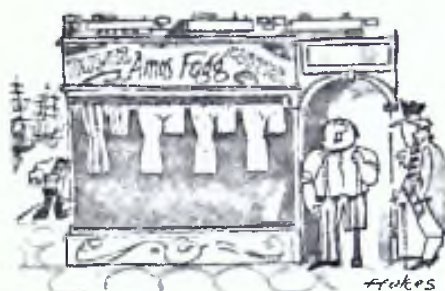
BOHUMER • EJA • DIEGBRAZ • PALANTE •
THE NEW YORKER • PUNCH

Bez vārdiem.

— Nu, tālād, kāpēc jūs gribat šķirties!

Arakas

— Es šuju tikai pirātiem!

— Kopš sācis skatīties defektīvfīlmas, viņš ir ļoti mainījies...

Bez vārdiem.

Bez vārdiem.

Bez vārdiem.

— Tu liec mani mierā ar saviem jautājumiem, kas te kurš ir. Neviens te nav nekā!

— Man ir ideja! Alziesim uz centru un pasmiesimies par jauniešiem!

Журнал
сатиры и юмора
«ДАДЗИС»
[«Чертополоз»]
Выходит 2 раза в месяц
на латышском языке
Nr. 1 (337). 1971.

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pāteris Eteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, M. Līmane (atb. sekretāre), I. Livšics (galv. red. vietnieks), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (māksl. redaktors). Tehniskā redaktore E. Kīrula. Izdevējs LKP CK Laikrakstu un žurnālu izdevniecība. Laikraksta «Cīņa» izdevums, Satīras un humora žurnāls. Iznāk 2 reizes mēnesī. Redakcijas adrese: Rīgā, Valņu ielā 2. Tālrūni: atb. sekretāram 22-07-61, vēstulju nodaļai 22-18-28. Iespiests Latvijas PSR Ministru Padomes Preses komitejas Rīgas Paraugtipogrāfijā Vientības galvā 11. Materiāli nodoti salikšanai 1970. gada 8. decembrī. Parakstīts iespiešanai 1970. gada 23. decembrī. JT 00413. Pasūt. Nr. 11207. Papīra formāts 70×108/8. 3,66 izd. loksnes; 2,8 uzsk. iespiedi. Metiens 78.000. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

— Neko darīt, ģenerāļi, jāpaciešas!
Uzlidojumi ir kā bumerangs...